

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΠΡΑΔΕΛ

# ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ



Ἐν βῆμα ἂν προχωρήσης, σὲ φονεύω.

— Τὸ πιστεύω, ἀλλ' ἄς παύσωμεν νὰ ὁμιλῶμεν αἰσθηματικῶς καὶ ἄς προχωρήσωμεν πρὸς τὰ πράγματα. Λοιπὸν ἐπεσκέφθην πρὸ ὀλίγου τὸν σκελετόν σου, ἐκεῖ δὲ ἦλθε καὶ μὲ ἤρυν ἡ βαρυνίς. Ἀπὸ αὐτὰ δὲν εἰξεύρεις σὺ τίποτε· εἶνε δὲ πιθανὸν ὅτι ἐκείνη θὰ προσπαθήσῃ διὰ παντός τρόπου νὰ μάθῃ ἐὰν σοὶ ὠμίλησα· πρόσεξε δὲ καλῶς, ὥστε ἐὰν ἐρωτηθῇς, νὰ τῆς ἀποκριθῇς ὅ,τι σοὺ εἶπα.

— Ἐνόησα.

— Τώρα, ἄκουσε· ἐζήτησα χθὲς νὰ μοῦ δώσῃς τὸ χρυσοῦν φύλλον· γνωρίζεις διατί;

— Διότι βέβαια ἤθελες νὰ τὸ ἔχῃς ὑπὸ τὴν διάθεσίν σου,

διότι, μὰ τὴν ἀλήθειαν, εἶνε καὶ λίαν περιεργον, ὥς ἐκ τῆς προελεύσεώς του.

Ὁ Φλαβιανὸς Μωροῦ ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν.

— Διόλου, σοῦ ἐζήτησα τὸ χρυσοῦν φύλλον, διότι ἤμην πεπεισμένος ὅτι ἡ κυρία δὲ Γούγκα ἢ ὁ Θεόδωρος Μενδῶ, θὰ ἔκαμναν τὴν ἀδιακρισίαν νὰ σοῦ τὸ ζητήσωσι, καὶ γνωρίζω κάλλιστα, ἀγαπητέ μου Λέον, ὅτι ἐν θὰ εἶχες ποτὲ τὸ θάρρος νὰ ἀρνηθῇς.

Ὁ Λαφρεσάνζ ἀνεκάγχασεν.

— Ἀλήθειαν.

— Ἐλθε· λοιπὸν ἐγὼ τὸ χρυσοῦν φύλλον, ἀπλούστατα

διὰ νὰ μὴ τὸ λάθωσιν ἄλλοι· εἶνε ὅμως ἰδικόν σου πάντοτε, ἀγαπητέ μου φίλε· τοιουτοτρόπως τὸ ἐννοῶ ἐγώ.

Ὁ Λαφρεσάνζ διεμαρτυρήθη μετὰ ζωηρότητος.

— Σοῦ τὸ ἔδωκα καὶ δὲν ἐννοῶ νὰ τὸ λάθω ὀπίσω.

— Ἀπεναντίας, θὰ τὸ λάθῃς. Σοῦ τὸ ἐζήτησα μόνον διὰ νὰ σοῦ τὸ ἀποδώσω εἰς Παρισίους, διότι ἐδῶ μὲν περὶ ἡ ἰδέα ὅτι ἐπειδὴ δὲν προφυλάττεσαι, ἦτο πολὺ ἐνδεχόμενον νὰ σοῦ τὸ ὑπεξαίρεσωσιν, ὡς ἐπιστολὴν ἐκ τοῦ ταχυδρομείου.

— Ἐλα δὲ! πὲς καὶ ἄλλα ἀκόμη.

— Ἀλλ' ὅχι, μὰ τὴν ἀλήθειαν, ἀνέκραξεν ὁ Μωροά ἐξαπτόμενος, οὔτε κατὰ νοῦν μοῦ ἦλθεν αὐτό, ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ ἄνθρωπος δυνάμεις τινὰς μόνον ἡθικὰς καὶ φυσικὰς διαθέτει, ἀλλοῦ δὲ στρέφονται αἱ ἰδικαὶ σου, ἔπεται ὅτι πολλὰς μένεις ἐντελῶς ἀπροστάτευτος.

— Τόσην λοιπὸν μεγάλην σημασίαν ἀποδίδεις εἰς τὸ χρυσὸν φύλλον; ἠρώτησεν ὁ Λαφρεσάνζ τὸν φίλον αὐτοῦ.

— Μεγαλειτέρην ἢ ὅσην δύνασαι νὰ φαντασθῇς, ἀνταπήντησεν ὁ Φλαβιανὸς καὶ καθόσον προχωρῶ εἰς τὸ σύστημα τοῦ συλλογισμοῦ μου ἔρχομαι νὰ πιστεύσω ὅτι εὐρίσκομαι εἰς τὴν ἀλήθειαν.

Ὁ Λαφρεσάνζ στηριζας τοὺς ἀγκῶνας ἐπὶ τῆς τραπέζης καὶ τὴν σιαγόνα ἐντὸς τῶν χειρῶν προσήλωσε πᾶσαν αὐτοῦ τὴν προσοχήν.

— Ἐν πρώτοις, ἐπανέλαθεν ὁ Μωροά, σὲ παρκαλῶ νὰ προσέξῃς εἰς τὸ εἶδος τοῦ μετάλλου τῆς ἐν λόγῳ πλακός.

— Εἶνε χρυσός;

— Ναί, χρυσὸς καθρὺς, χωρὶς τὸ ἐλάχιστον μόριον χαλκοῦ, δηλαδὴ τὸ μᾶλλον ἀναλλοίωτον πάντων τῶν μετάλλων, ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον δύναται νὰ διασώσῃ αἰωνίως ἔγγραφον ἢ ἐπιγραφὴν.

— Αὐτὸ εἶνε ἀκριβέστατον.

— Περὶ πλέον, ἐξηκολούθησεν εἰπὼν ὁ Μωροά ζωογονούμενος, διότι διετέλει ἐν γνώσει περὶ τοῦ ἀντικειμένου, εἰς ποίαν θέσιν εὔρες τὸ χρυσοῦν φύλλον; Εἰς τοὺς συνεσταλμένους δακτύλους τοῦ σκελετοῦ, πολὺ μάλιστα συνεσταλμένους, καθόσον κατὰ τὴν ἀγωνίαν του ὁ ἀτυχὴς τόσον δυνατὰ τὸ ἐσφιγξεν, ὥστε ὅταν προσεπάθησες νὰ τὸ ἀποσπάσῃς, τὰ ὅσῃ τῶν δακτύλων, καθὼς μοῦ εἶπες, διελύθησαν καὶ τὸ χέρι ἔπεσε χωρισμένον ἀπὸ τοῦ καρπού.

Ὁ Λαφρεσάνζ ἔνευσε καταφατικῶς.

— Εἶχεν λοιπὸν μεγάλην ἀδυναμίαν ὁ ἰδιοκτητὴς τοῦ χρυσοῦ φύλλου εἰς τὸ ἀντικείμενον αὐτό... Ἐγὼ τὴν νύκτα αὐτὴν κατὰ τὴν ὁποίαν δὲν ἤμποροῦσα νὰ κοιμηθῶ ἐσχεδιάσα, βασιζόμενος εἰς πιθανὰς ἀποδείξεις ἐργασίαν τὴν ὁποίαν θὰ σοῦ ἀνακοινώσω, θὰ ἀνομολογήσῃς δὲ καὶ σὺ ὅτι εἶνε πολὺ πιθανόν ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἐμελέτησα, ὅτι δηλαδὴ ἐκ τῶν ἀγνώστων φθάνω εἰς τὰ γνωστά καὶ ὅτι εὐρίσκομαι εἰς τὴν ἀλήθειαν.

— Σὲ ἀκούω, διότι τὸ θέμα εἶνε λίαν ἐνδιαφέρον ἐπὶ τέλους καὶ ὅ,τι δῆποτε καὶ ἂν συμβῇ δὲν θὰ ματαιοπονήσωμεν.

— Ὁ Κεράτιος Πύργος ἦτο ἄλλοτε φρούριον καὶ ἐνταυτῇ φυλακῇ, ὁ δὲ ἀτυχὴς ὁ ὁποῖος ἐκλείσθη ἐκεῖ ὅπου καὶ σὺ ἐρίφθης, ἦτο ναυτικός, διότι εὔρες κομβία μὲ ἀγκυραν, περιπλέον Γάλλος.

— Ποῖος σοῦ τὸ εἶπεν; ἀνέκραξεν ὁ Λαφρεσάνζ κατάπληκτος.

— Ἰδοῦ, ἀνταπήντησεν ὁ Μωροά ἐξαγαγὼν ἐκ τοῦ θυλα-

κίου τοῦ ἀντικειμένου τι. Σοῦ εἶπα ὅτι αὐτὸ τὸ πρῶτ' εἰργασθὴν ἀντὶ σοῦ· τὸ κομβίον αὐτὸ εἶνε ὀλίγον μεγαλειότερον τῶν ἄλλων, ἐκράτει δὲ τὸ σειρήτιον τοῦ πιλικίου του, καὶ μόλον ὅτι ἡλλειώθη παντελῶς ἐκ τῆς ὀξειδώσεως, διακρίνονται ὅμως εἰσέτι κάλλιστα διὰ γυμνοῦ ὀφθαλμοῦ τὰ τρία ἄνθη κρίνου τὰ ἀποτελοῦντα τὸ ἐθνόσημον τῆς Γαλλίας!

— Τὸ πρᾶγμα ἀποβαίνει ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον περιεργον, ὑπέλαθεν ὁ Λαφρεσάνζ.

— ὦ! δὲν ἐτελείωσα, ἐπανέλαθεν ὁ Φλαβιανός, ἀπεναντίας, μάλιστα εἶμαι εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ λόγου... Λοιπὸν ὁ γάλλος αὐτὸς ναυτικός, ναί, ὁ Γάλλος, ἔχομεν περὶ τούτου ψηλαφητὴν τὴν ἀπόδειξιν, ὁ ἐγκλεισθεὶς εἰς τὸν Κεράτιον Πύργον, ὅστις σχεδὸν ἀπέδρασε καὶ εὔρε εἰς τὸ ὑπόγειον τὸν θάνατον... ποῖος μὰς λέγει ὅτι δὲν εἶνε πειρατής;

— Ἀ! δὲν τὸ ἀποδεικνύει τίποτε, ἀνέκραξεν ὁ Λαφρεσάνζ.

— Ὅχι, ἀλλὰ τὰ πάντα μοὶ ἐπιτρέπουν νὰ τὸ ὑποθέσω, ὑπάρχει δὲ καὶ τι περισσότερον κατὰ τὴν ὥραν αὐτὴν, ἔχω στερεὰν πεποίθησιν ὅτι ὁ γάλλος ἐκεῖνος ἦτο πειρατής.

Καὶ ἐπειδὴ ὁ Λαφρεσάνζ ἐμόρφασε δυσπίστως,

— Ἀνέγνωσες τὸν «Χρυσὸν Κάνθαρον» τοῦ Ἐδγάρδου Πόε; τὸν ἠρώτησεν αἶφνης ὁ Φλαβιανός.

— ὦ! τὸ ἀριστούργημα... ἅ! σὲ ἐννοῶ τοῦ θέλεις νὰ καταλήξῃς· εὐρίσκεσαι εἰς τὸ αἰνίγμα, εἰς τὸ κρυπτογραφικὸν πρόβλημα, ἀλλ' αὐτὸ εἶνε ἀπλὴ φαντασία...

— Ὅχι ὅσον φρονεῖς. Ναί μὲν ὁ διάσημος ἀμερικανὸς μυθιστοριογράφος συνέθεσεν ὁ ἴδιος τὸ πρόβλημα, ἀλλ' ἡ ἀρχὴ τοῦ ἀνήκει εἰς τὴν ἱστορίαν.

— Εἶσαι βέβαιος περὶ τούτου;

— Βεβαιότατος, καὶ τὴν ἀπόδειξιν δύναμαι νὰ σοὶ δώσω ὁπόταν θέλῃς. Ὁ Κηδὸν Κηδὸν τοῦ Ἐδγάρδου Πόου, ὑπῆρξε πράγματι· ἀφοῦ κατὰ πρῶτον ἐγένετο πλοίαρχος καταδρομικοῦ καὶ εἴτα πειρατὴς συνεσώρευσεν λάφυρα μεγάλης ἀξίας. Κατὰ πᾶσαν στιγμὴν αἱ ναῦταί του καὶ αὐτὸς ἐξήρχοντο εἰς τὴν ξηρὰν μετὰ μεγάλης προφυλάξεως καὶ ἔφερον μέγαρα κιβώτια, τὰ ὁποῖα περιέκλειον, ὡς ἔλεγον, μεγάλης ἀξίας κοσμήματα, χρυσὰ καὶ ἀργυρὰ. Ὅλα αὐτὰ ἐθάπτοντο ἀπέναντι τοῦ μέρους ὅπου τῶρα κεῖται ἡ Νέα Ὑόρκη εἰς Μακρόνησον, εἰς Νιουάρκ καὶ πρὸ πάντων εἰς τὴν νῆσον Γάνδιερ καὶ τὰ περὶ αὐτῆς.

— Ποῦ ἔμαθες ὅλας αὐτὰς τὰς λεπτομερείας;

— ὦ! ἀπλούστατα· ἀνεδίφησα διάφορα μέρη ὅτε ἐγένετο λόγος περὶ τῶν ἀργυροφόρων πλοίων τοῦ Βίγου... μάλιστα δ' ἔγραψα τότε σειρὰν ἄρθρων περὶ τῶν προβληματικῶν θησαυρῶν... Ἐπαναλαμβάνω τὴν διήγησίν μου. Ὅτε συνελήφθη ὁ Κηδὸν καὶ ὑπέστη τὸν δι' ἀγχόνης θάνατον, ἐνεθυμήθησαν εἰς τὴν Ἀμερικὴν τοὺς θησαυροὺς τοῦ πλοίαρχου Κηδὸν καὶ παντοῦ ἔγειναν ἀναζητήσεις πρὸς ἀνέυρεσιν τῶν καὶ εἰς ἐξ ἐκείνων οἱ ὁποῖοι ἠθέλησαν ν' ἀνακαλύψωσι τὰ πλοῦτη καταγόμενος ἐκ Μακρόνησου, ηὐτύχησε νὰ ἐκθάψῃ ἐν κιβώτιον ἐξ ἐκείνων τοῦ Κηδὸν δὲν κατώρθωσε δὲ ποτὲ κανεὶς νὰ εἶπῃ τί περιεῖχε, διότι ἐτήρησε ἄκραν μυστικότητα. Τὸ βέβαιον μόνον εἶνε ὅτι ἐγένετο πλουσιώτατος.

— Φανερόν, εἶπε διακόψας αὐτὸν ὁ Λαφρεσάνζ, ὅτι ὁ Ἐδγάρδος Πόε ἔμαθε αὐτό, καὶ τοῦ ἐνέπνευσε τὴν ἰδέαν νὰ γράψῃ τὸ θαυμαστὸν μυθιστόρημά του.

Ὁ Φλαβιανὸς ἔνευσε καταφατικῶς.

— Πρέπει νὰ σοῦ εἶπω ἀκόμη ὀλίγα διὰ τὸν Κῆδ καὶ πάλιν... Τῷ 1843, ιδρύθη εἰς Νέαν Ὑόρκην ἐταιρεία πρὸς ἀνέλευσιν τῆς φρεγάτας «Adventure» ἡ ὁποία ἐκυβερνήτο ἀπὸ τὸν περιβόητον πειρατὴν καὶ διὰ τῆς ὁποίας ἐπεχείρησε τὰ πειραματικὰ αὐτοῦ ταξείδια, ἱσχυρίζοντο δὲ ὅτι εἰς τὸν βυθὸν τοῦ ὄρμου Οὐδῶν ἐφαίνετο ὑπὸ τὰ ὕδατα ὁ σκελετὸς τοῦ πλοίου, καθὼς ἐφαίνοντο καὶ τῶν ἀργυροφόρων πλοίων τοῦ Βίγου. Οἱ μέτοχοι τοῦ «Adventure» ἀπώλεσαν τὰ χρηματὰ των καὶ ἡ ὑπόθεσις ἐξεκαθαρίσθη διὰ μεγάλου ἐλλείμματος. Ἐκτοτε ὁσάκις εἰς τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας γίνε-ται λόγος περὶ κακῆς τινος ὑποθέσεως, ὀνομάζουσιν αὐτὴν «Kidd's Humbug» (Κῆδ ἀγυρτεῖαν).

— Αἶ, ἐννοεῖς, ἀνταπήντησεν ὁ Λαφρεσάνζ.

— Νὰ ἐννοήσω τί;

— Ὅτι ὅλαι αὐταὶ αἱ ἱστορίαι τῶν τεθαμμένων θησαυρῶν εἶνε... τὸ εἶπες τώρα, ... ἀγυρτεῖται! Καὶ τὸ χρυσοῦν φύλλον θὰ εἶνε ὁμοία.

Καὶ ὁ Λαφρεσάνζ ἐποίησε κίνημα ἀμεριμνησίας, ἀλλ' ὁ Φλαβιανὸς ἀνέκοψεν αὐτὸν διὰ νεύματος.

— Ὁ συλλογισμὸς σου δὲν εἶνε καθόλου ὀρθὸς καὶ νὰ σοῦ εἶπω διατί. Σοῦ ὠμίλησα περὶ τοῦ μετάλλου ἐκ τοῦ ὁποίου συνέκειτο τὸ φύλλον, ἐξ ὧν δὲ συμπεραίνω ὅτι θὰ εἶνε σπουδαῖον σημεῖωμα...

— Αὐτὸ πλέον κατήντησεν εἰς σὲ μονομανία.

— Μάλιστα, ὅταν νομίζω τι ὀρθόν, δὲν μὲ μεταπίθει κανὲν πρᾶγμα ἐνόσω δὲν λάβω ἐγὼ τὴν ἀπόδειξιν τοῦ λάθους μου. Ἀκολούθησέ με διότι θὰ φθάσω εἰς ὀριστικώτερα... Ἐκαθάρισα τὸ χρυσοῦν φύλλον τὴν νύκτα αὐτὴν καὶ ἀντέγραψα τὴν ἐπιγραφὴν κατὰ γράμμα.

Καὶ ὁ Φλαβιανὸς ἐξαγαγὼν ἐκ τοῦ θυλακίου του χάρτην, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἦσαν ἀντιγεγραμμένα τὰ σημεῖα τοῦ χρυσοῦ φύλλου, προσήγαγεν αὐτὸν τῷ Λαφρεσάνζ.

— Παρατήρησε ἐδῶ καὶ εἶπέ μου τί φρονεῖς...

Ὁ Λαφρεσάνζ ἔχωσε τὴν κεφαλὴν ἐντὸς τῶν ὤμων.

— Ὁμολογῶ ὅτι καὶ ἐγὼ δὲν ἤξεύρω τί νὰ πιστεύσω· εἶνε φανερόν ὅτι τὰ σημεῖα αὐτὰ καὶ τι σημαίνουν, ὑπάρχει ὅμως μεγάλη ἀπόστασις ἐὰν θελήσωμεν νὰ ἐξαγάγωμεν ἀπὸ αὐτὰ ὅτι ὑπάρχει κάπου θησαυρός.

— Ὅχι τόσο ὅσον φρονεῖς.

Ὁ Λαφρεσάνζ παρετήρει τὴν ἐπιγραφὴν.

— Ὑποθέτω ὅτι θὰ κατορθώσωμεν, χωρὶς πολὺν κόπον, ν' ἀνκαλύψωμεν τὴν κλεῖδα τῶν κρυπτογραφικῶν αὐτῶν σημείων.

— Τὸ ἐλπίζω καὶ ἐγώ, καθὼς καὶ σύ, ἀπήντησεν ὁ Φλαβιανός, καθόσον μάλιστα δὲν μοῦ φαίνονται καὶ πολὺ περίπλοκα...

— Α! ἐλησμόνησα! δὲν ἐσημείωσα ἐν πολυτίμῳ σημείῳ. Καὶ ὁ Μωροά λαθὼν μολυβδοκόνδυλον ἔγραψε τὸ ἐπόμενον σημεῖον ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ χάρτου:

n

†

s

— Εἶνε ναυτικὴ πυξίς. Τὸ n δηλοῖ συνήθως τὸν βορρᾶν· βλέπεις δὲ ὅτι ἡ ἐπιγραφὴ περιέχει βεβαίως ἀποκαλύψιν, ἡ ὁποία διὰ τῆς διενθύνσεως τῆς πυξίδος θ' ἐξακριβωθῇ.

Ὁ Λαφρεσάνζ κατέστη σύννους, βαθμηδὸν δὲ κατελάμβανε καὶ αὐτὸν ἡ πεποίθησις τοῦ φίλου του.

— Ἀς συνοψίσωμεν τὸ πρᾶγμα, ἐπανέλαβεν ὁ Μωροά. Γνωρίζομεν ὅτι ὁ ἀτυχὴς ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος ἐκλείσθη εἰς τὸν Κεράτιον Πύργον, ἦτο ναυτικὸς Γάλλος· εἰς ἀξιωματικὸς, ἀρχηγός, ἐπειδὴ ἔφερε σειρήτιν εἰς τὸ φόρεμά του. Ὁ ἀρχηγὸς αὐτὸς ἐκράτει εἰς τὰ δάκτυλα ἐν ἀντικείμενον, εἰς τὸ ὁποῖον ἀπέδιδε μεγίστην ἀξίαν, ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου δὲ αὐτοῦ εὐρίσκοντο ἐπιγραφὴν καὶ δῆλωσιν τῶν τεσσάρων σημείων τοῦ ὀρίζοντος. Νομίζω ὅτι ἐπροχωρήσαμεν ἤδη καὶ ὅτι δὲν ἐμά-θομεν καὶ ὀλίγα πρᾶγματα...

## Η'

### Συνέλευσις μετόχων.

Ἡ βαρωνὶς ἀπήρχετο ἐκ Μπραΐτπορτ ἀπαρηγόρητος ὅτι δὲν εὗρισκε κατοικίαν ὡς τὴν ἐπεθύμει.

Κατὰ παράδοξον σύμπτωσιν πᾶσαι ἀνεξαιρέτως, ἐκτὸς τοῦ περιπτέρου τῆς οἰκογενείας Σιωδναί, ὅπερ ἐξέλεξεν, ἦσαν ἡ λίαν μικρὰ ἢ λίαν μεγάλη, ἡ λίαν... ἀδιάφορον τί... ἐπὶ τέλους εἶχον πᾶσαι οὐσιωδὲς τι ἐλάττωμα.

Ἀπαρηγόρητος ἦν καὶ ὁ θεῖος Φιλήμων, διότι ἐστρεφετο τῆς ἐπαγωγῆς βαρωνίδος εὐθύς ἀφοῦ τὴν ἐγνώρισε καὶ τὴν ἐξετίμησε· κατήντησε μέχρις ἀπογνώσεως.

Ἡ κυρία δὲ Γούγκα κατώρθωσε κατὰ τὴν ὀλιγόωρον ἐν Μπραΐτπορτ διαμονὴν αὐτῆς νὰ κατακτήσῃ τὰς συμπαθείας πάντων τῶν ἐν τῷ περιπτέρῳ.

Ὁ θεῖος Φιλήμων καὶ ἡ θεία Ἐλθίρα ἦσαν ὑπερχαρεῖς, καὶ αὐτὴ δὲ ἡ Βέρθα ἦτο κατηνυχριστημένη, παρὰ τὴν ψυχρότητα καὶ τὴν συνήθη αὐτῆς ἐπιφύλαξιν.

Ἡ Ἐρριέττα δὲ Γούγκα ἦτο ἐπαγωγὸς καὶ θελκτικὴ, εὐχερέστατα δὲ καὶ ἐν ἀπαρμιλλῇ ἅμα χαρὰ ταύτης γυνὴ ἔτερπε καὶ κατέθελε τὴν νεανίδα, ὅποτε παρεσκευάζετο σκληρόν ν' ἀνοίξῃ εἰς τὴν καρδίαν τῆς τραῦμα, διότι ὁ Λαφρεσάνζ, ἐνῷ ἡσθάνετο πολὺν πρὸς τὴν δεσποινίδα Βέρθαν δὲ Κερμόρ ἔρωτα ὡμολόγει καθ' ἑαυτὸν ὅτι ἡ κ. δὲ Γούγκα κατελάμβανεν ἐν τῇ δικαιοῇ αὐτοῦ ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον μεγάλην θέσιν.

Ἡ βαρωνὶς εἶχε μέγα συμφέρον ν' ἀποβῇ στενωτέρα, ὡς πρὸς τὰς σχέσεις αὐτῆς, πρὸς τὴν οἰκογένειαν Σιωδναί, ἣν δὲ βεβαία ὅτι κατὰ τὴν εἰς Γαλλίαν ἐπάνοδόν της θὰ συνέδεε στενὰς σχέσεις πρὸς τὴν οἰκογένειαν ταύτην καὶ πρὸς τοὺς συμπατριώτας αὐτῆς, οὓς ἀπρόοπτα γεγονότα συνέσφιγγαν· ἡδύνατο λοιπὸν ἡ νεαρά γυνὴ εὐρισκομένη ἐν τῷ κύκλῳ τούτῳ νὰ ἐπιτηρῇ τὸν Φλαβιανὸν Μωροά καὶ ν' ἀφίνη ὀλίγην ἐλευθερίαν εἰς τὸν Λέοντα Λαφρεσάνζ.

Πάντες λοιπὸν ἐκτὸς τοῦ Θεοδώρου Μενδῶ, ὅστις δὲν ἐκινεῖτο πολὺ, προέπεμψαν τὴν βαρωνίδα εἰς τὸν σιδηροδρομικὸν σταθμόν. Ἐδόθησαν δὲ πολλαὶ ὑποσχέσεις καὶ πολλὰ ἐγένοντο παρρησίαι ὅτι θὰ ἐβλέποντο συνεχῶς, ὅτι κατὰ τὴν εἰς Παρίσιον ἐπάνοδον θὰ ἀδελφοποιούντο οἱ ἐν τῷ μεγάρῳ τῆς ὁδοῦ Προνύ μετὰ τῶν ἐν τῷ οἰκήματι τῆς ὁδοῦ Κομάρ-τέν· τὸ τοιοῦτον θὰ ἦτο ἐξαιρετόν.

Ὑπῆρχεν ὅμως ἄλλο τι καλλίτερον τὴν ἰδέαν ταύτην

πρώτη συνέλχθεν ἡ Βέρθα ἐψιθυρίσθησαν δύο λέξεις εἰς τὸ οὖς τοῦ θεοῦ Φιλήμονος.

— «ὦ! ἦτο ὄντως ἐξαίρετος, εὐφροσύνη ἰδέα!... Διὰ τί ἡ βαρωνίς δὲν ἤθελε μεταβῆ εἰς Λάνδ - Κούρτ παρὰ τὸν Ράν-σον ποταμὸν ἐν τῷ μυλῷ τοῦ ὄρου Σαίν Μακλὼ καὶ διέλθει μέρος τοῦ φθινοπώρου; Καὶ ἔχει μόνον ἡ βαρωνίς, ἀλλὰ καὶ ὁ κ. Μωροά καὶ ὁ κ. Λαφρεσάνζ μέχρι καὶ αὐτοῦ τοῦ ἀνταποκριτοῦ τοῦ βιενναίου «Ἐθνοῦ Ταχυδρόμου» ὅστις ἐκτὶ θὰ εὐρίσκετο ἐν ἀκρᾷ ἐλευθερίᾳ. Θὰ ἦτο ἐξαίσιον.

Καὶ ὁ Φιλήμων ὡς ἐν συμπερασματικῇ προσέθηκε.

— Ἐκεῖ θὰ περνῶμεν εὐάρεστους ὥρας εἰς τὴν μουσικὴν ἔχμεν εἰς Λάνδ - Κούρτ ἐξαίρετον κλειδοκυμβάλον.

Ἐπὶ τῆς προκυμίας τῆς ἀποβαθρας θὰ παρεσκευάζετο ἡ διασκεδάσις οἱ ἄνδρες θὰ ἐξήρχοντο εἰς κυνήγιον, ὑπῆρχε δὲ πολὺ θήραμα ἐν Λάνδ Κούρτ, καὶ ὁ κ. Ζακεμαῖν δὲν θὰ τοῖς ἠρνεῖτο βεβαίως ἄδειαν ἀπουσίας ἐν ἀνάγκῃ θὰ ἐπεμπον εἰς τὴν ἐφημερίδα ἐκ Βρετάνης τὰ ἄρθρα των.

Ὁ θεὸς Φιλήμων καὶ ὁ Λαφρεσάνζ ἡσυχάζοντο πρὸς τακτοποίησιν τῶν ἀποσκευῶν τῆς βαρωνίδος, αὕτη δ' εὔρε καί-ρὸν νὰ πλησιάσῃ πρὸς τὸν Φλαβιανόν.

— Θὰ σὰς ἰδῶ πάλιν εἰς Παρισίους ἀμέσως ἅμα ἐπιστρέψετε, τῷ εἶπε χαμηλοφώνως.

Ὁ δὲ νέος ἀπεκρίθη κινήσας ἑλαφρῶς τὴν κεφαλὴν.

— Καὶ τότε θὰ μοῦ εἰπῇτε ἴσως διὰ τί μοῦ ἐξήτήσατε συστατικὰς ἐπιστολάς καὶ διὰ τί δὲν τὰς ἐχρησιμοποίησατε.

— «ὦ! νὰ σὰς δώσω λόγον ἀμέσως: ἐδέχθην τὴν ἐπιστολὴν πρὸς τὸν ρώσον πρόξενον κ. Μπέντωφ διὰ νὰ τὴν χρησιμοποίησω μόνον ὅταν θὰ ἐδυσκολεύμην ν' εὕρω τὸν Λαφρεσάνζ, ἐγὼ δὲ ἅμα ἔμαθον ὅτι εἰς Μπράϊτπορτ εὐρίσκονται Γάλλοι, ἀμέσως ὡς γνωρίζετε τὸν εὐρον ἐκεῖ. Ὡς πρὸς τὸν κ. Θεόδωρον Μενδῶ, τὸν ὁποῖον ἐπ' ἴσης συνήντησα ἐδῶ, ἐκεῖνος πρῶτος μὲ ἀνεγνώρισε καὶ ἰσχυρίσθη ὅτι ὁ φοβερός Πίγμαν μᾶς ἐπαρουσίασε καὶ τοὺς δύο εἰς τὴν οἰκίαν σας. Ἐγὼ διεμαρτυρήθην μετ' ἀγανακτήσεως καὶ ζωηρῶς, ἔκρινα δὲ τότε περιττὸν νὰ χρησιμοποίησω τὴν σύστασίν σας πρὸς τὸν κύριον ἐκεῖνον.

— Τί χαρακτήρα ποῦ ἔχετε, κάμνει πολὺ κακὰ ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος ἀναπαύεται εἰς ὑμᾶς! Ἄ! περὶ πολὺ εὐάρεστους στιγμὰς!

— Διόλου, βαρωνίς, ὁ χαρακτήρ μου δὲν εἶνε ὅπως τὸν νομίζετε: ἔχω ὅμως τὰς συμπαθείας μου τὰς ὁποίας δὲν δύναται νὰ καταβάλῃ τίποτε, διὰ τὸν αὐτὸν λόγον δικαιολογούνται. Σὰς, ἐπὶ παραδείγματι, βαρωνίς, σὰς λατρεῖω...

— Ἀφήσατε τώρα τὰς ἐρωτικὰς ὁμολογίας, διότι οὔτε ὁ τόπος των εἶνε ἐνταῦθα, οὔτε ὁ χρόνος.

— Σὰς λατρεῖω, ἐπανελάθεν ὁ Φλαβιανὸς ἄνευ στενοχωρίας, θὰ σὰς ἐλάτρευον ὅμως πολὺ περισσότερον ἢ ἐν κατώρθων νὰ σὰς ἀπαλλάξω ἀπὸ τοῦ Πίγμαν καὶ τοῦ Μενδῶ.

— Ναί, ἀλλὰ θὰ ἤρχοντο ἄλλοι καὶ σεῖς θέλετε νὰ μὲ ἀπομώσωστε.

Ἡ ἀμαξοστοιχία ἐμελλε νὰ ἐκκινήσῃ, ἡ δὲ θεὰ Ἐλβίρα ἤνοιξε τὰς ἀγκάλας καὶ ἔθλιψεν ἐπὶ τῆς καρδίας τὴν κυρίαν δὲ Γούγκα.

Ἡ βαρωνίς, ἀφοῦ ἀπηλλάγη τῆς περιπτύξεως, ἐνηγκαλίσθη μετὰ στοργῆς τὴν Βέρθαν, εἰποῦσα εἰς τὸ οὖς αὐτῆς:

— Ὀλίγον καιρὸν σὲ γνωρίζω, καλὸ μου κορίτσι, καὶ ὅμως

αἰσθάνεμαι διὰ σὲ ἀγάπην, ἡ ὁποία μὲ ἐκπλήττει. Δὲν δύναμαι νὰ σοῦ εἰπῶ πόσον χαίρω διὰ τὴν γνωριμίαν σου: σοῦ ὑποσχέμαι ὅτι θὰ ἰδωθῶμεν μετ' ὀλίγον, αἶ; Εὐχόμεν ὑπὲρ τῆς εὐδαιμονίας σου.

Ἡ ἀμαξοστοιχία ἐμελλε νὰ ἐκκινήσῃ καὶ ἡ κυρία δὲ Γούγκα εἰσῆλθεν εἰς βαγόνιον πρώτης θέσεως καὶ προέβαλλε τὴν ὠρχίαν αὐτῆς κεφαλὴν ἀπὸ τῆς θυρίδος: ἠκούσθησαν τρεῖς συριγμοὶ καὶ ἡ ἀμαξοστοιχία, ἡρέμα κατ' ἀρχὰς φερομένη, ἐνέτεινε μετὰ ταῦτα τὴν ταχύτητα, ἐπὶ πολὺ δ' ἐφαίνετο κινούμενον τὸ ρινόμακτρον τῆς βαρωνίδος, ἥτις ἀπέφερε τοσαύτας συμπαθείας πάντων ὅσοι τὴν συνώδευσαν.

Θὰ παρακολουθήσωμεν τὴν κυρίαν δὲ Γούγκα κατὰ τὴν εἰς Παρισίους ἐπάνοδον αὐτῆς.

Εὐθὺς ὡς ἔμεινε μόνῃ ἐν τῷ βαγονίῳ, τὸ θελκτικὸν αὐτῆς πρόσωπον ἀνέλαβε τὴν συνήθη αὐτοῦ ὄψιν ἀποβαλὼν τὴν προσωπίδα, καὶ ἡ φυσιογνωμία ἐγένετο τραχεῖα καὶ σκληρὰ: ἀνεβίβου δ' ἐν αὐτῇ τὸ πλάσμα, ὃ ἦν πρᾶγματι.

Ὅποια ἄρα ἐγεννῶντο ἐν τῷ νῶαυτῆς σχέδια; ὁποῖαι ζοφερὰ ἰδέαι ἀνεκυκλῶντο ἐν τῇ θελκτικῇ αὐτῆς κεφαλῇ, γεννηθείσης διὰ τὸν ἔρωτα, ζωῆς δὲ διὰ ραδιουργιών;

Θὰ τὸ μάθωμεν μετ' οὐ πολὺ.

Ἡ βαρωνίς μόνῃ εὐρισκαμένη ἐν τῷ βαγονίῳ, δὲν ἐσκέπτετο νὰ κοιμηθῇ: ἐσυλλογίζετο καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῆς, διηνοιγμένοι ὑπὸ τινος ιδέας, εἰς ἣν ἦτο προσηλωμένη, ἔλαμπον, προδίδοντες ἀκράτητον ἀπλησίαν.

— Ναί, ἐψιθύρισε μὴ δυναμένη πλέον νὰ περιορίσῃ τὸν λογισμὸν αὐτῆς. «ὦ! ναί, εἶμαι βεβαία! πρόκειται περὶ θησαυροῦ, τὰ πάντα μοὶ δίδουν ἀφορμὴν νὰ τὸ πιστεύσω, καὶ αὐτὸς ὁ Μωροά, τὸν ὁποῖον ἀποστρέφομαι, εἶνε πεπεισμένος! «ὦ! θὰ ἦνε δυσχερὲς ὁ ἀγὼν!... καὶ μάτην μὲ ἀγαπᾷ καὶ ἐπαγρυπνεῖ! Ναί! ἀλλὰ μὲ ἀγαπᾷ! Ἐνδόμυχος φωνὴ μοῦ λέγει ὅτι λέγω τὴν ἀλήθειαν! Καὶ ἡδυνάμην νὰ γίνω ἐγὼ κάτοχος τοῦ θησαυροῦ αὐτοῦ μόνῃ, διότι ὁ Λαφρεσάνζ δὲν ἔχει τὴν δύναμιν νὰ τὸ ἀμφισβητήσῃ ἴσως θὰ ἔστεργον νὰ τὸν διανέμω μαζὺ τοῦ! Ἀλλ' ὁ Μενδῶ τὰ εἰξεύρει ὅλα... ὅτι ἡ-ξεύρω ἐγὼ, καὶ εἶνε, ὡς ἐγὼ, πεπεισμένος περὶ τῆς σπουδαιότητος τοῦ χρυσοῦ φύλλου! Ἄ! διὰ τί συνεδέθην μὲ αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον;... διότι εἶνε πεπεισμένος ὅτι ἔχει δικαιώματα ἐπ' ἐμοῦ! Καὶ εἶνε αἰτία... ναί... εἶνε αἰτία ὅτι ὀφείλω νὰ μὴ κρύψω καμμίαν λεπτομέρειαν ἐκ τῆς ἀποστολῆς μου εἰς τοὺς ἄλλους, τοὺς κύριους μου! Δὲν θὰ γεινῶ λοιπὸν ἰσχυρότερα καὶ ἐλευθέρα, ἐλευθέρα μὲ ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος θὰ ἀνήκει εἰς ἐμέ... τὸν ὁποῖον θ' ἀγαπῶ! Δὲν θὰ ἔχω ἓνα ἰδικόν μου, ὁ ὁποῖος νὰ ἀνήκει μόνον εἰς ἐμέ!

Τὴν πρωίαν ἡ βαρωνίς δὲ Γούγκα ἀφίχθη εἰς Δουβρον: ὅτε δ' ἐφθασεν εἰς Καλαί, ἡ πρώτη φροντίς αὐτῆς ὑπῆρξε νὰ μεταβῇ εἰς τὸ ἐν τῷ σιδηροδρομικῷ σταθμῷ τηλεγραφεῖον, ὅπερ εἶνε, ὡς γνωστὸν, ἀναικτὸν διὰ τοὺς ἐπιβάτας.

Τὸ τηλεγράφημα, ὅπερ παρέδωκεν εἰς τὸν ὑπάλληλον, γεγραμμένον διὰ μεγάλων γραμμάτων, φαινομένων ὅτι ὑπὸ ἀνδρικοῦ ἐχαράχθησαν χεῖρας, ἔλεγε:

«Γερτούρη Ἐρτσεν. Περιστύλιον Ἀγίου Ὁνωρίου, ὑπ' ἀριθ. 12, Παρισίους. Σιδηροδρομικὸν σταθμὸν Ἀγίου Λαζάρου, ὥραν τετάρτην».

— Τὴν διεύθυνσίν σας ἠρώτησεν αὐτὴν ὁ ὑπάλληλος, ἐνῶ ἐκείνη ἐπλήρυνε τὴν ἀξίαν τοῦ τηλεγραφήματος.

Εἶπεσι τρία, ὁδὸς Κλισύ, ἀνταπήντησεν ἀδιστακτικῶς ἡ ψευδοερριέττα Βερνάρδου.

Ἡ ἀμαξοστοιχία ἀπῆλθεν ἐν τάχει, ἡ δὲ κυρία δὲ Γούγκλα ἀντὶ νὰ περιμείνη ἐν τῷ σταθμῷ τοῦ Ἁγίου Λαζάρου νὰ παρατηρήσῃ τὰς ἀποσκευὰς αὐτῆς ἔδωκε μετὰ φιλοδωρήματος εἰς τινὰ ὑπάλληλον ἀργυροῦν νόμισμα, τὸ δελτίον, τὰ κλειδιά καὶ τὴν διεύθυνσιν αὐτῆς, ἀναλαβόντα νὰ μισθώσῃ ὄχημα καὶ νὰ μεταφέρει δύο κιβώτια εἰς τὸ μέγαρον τῆς ὁδοῦ Προνύ, καὶ προὐχώρησεν εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν...

— Θέλετε μίαν ὥραιαν ἀνθοδέσμη, κυρία... ἀγαπάτε τὰ ἄνθη, τ' ἀγαπάτε; Ἐχὼ ὥραια ρόδα. Θέλετε νὰ σας τὰ φέρω εἰς τὸ σπῆτι;... Ἀγαπάτε τὰ ἄνθη, κυρία!...

Ἦν ἡ Γερτρούδη Ἔρτσεν, ἔχουσα ἐν κανίστρῳ, ἀνηρτημένῳ ἀπὸ τοῦ λαιμοῦ, δέματα πολλὰ ἀνθέων, ἡ δὲ βαρωνίς ἔστη... — τί τοῦτου φυσικώτερον; — Καὶ χωρὶς νὰ ρίψῃ γύρω τῆς βλέμμα, ὡς συνείθιζεν ἄλλως πάντοτε νὰ πράττῃ, ἡσύχασε αὐτὴ τε καὶ ἡ Γερτρούδη, διότι οὐδεὶς προσεῖχεν εἰς αὐτάς.

Ἡ κ. δὲ Γούγκλα ἔκρυπεν ἕνα ὀσφρανθῆ τὰ ἄνθη.

— Ἰδοὺ, κυρία, ὥραια ἄνθη, ὁρσερά.

— Εἶνε εἰς Παρισίους ὁ πρίγκηψ; ἠρώτησεν ἡ βαρωνίς ἀκριβῶς μετ' ἀκούσεως δυνάμεως ἕνα ἐννοήσῃ ἡ Γερτρούδη τὴν σημασίαν τῶν λόγων τῆς.

— Ὅχι, ἀνεχώρησε πρὸ δύο ἡμερῶν.

— Καὶ ποῦ ἐπῆγεν;

— Εἰς τὸ κυνήγι, εἰς τοῦ βαρῶνου Ἀγγερλακ.

— Τηλεγράφησε εἰς τὸν θαλαμηπόλον Αὐγυστόν.

— Καλὰ.

— Πρέπει νὰ τηλεγραφήσῃς ἀμέσως « Ἐρριέττα νύκτα λίαν τεταραγμένη ».

— Καλὰ.

— Καὶ νὰ υπογράψῃς « Ἐρτρούδη ».

— Ναί, κυρία, δὲν ἠμπορῶ νὰ σας τὰ δώσω ὀλιγώτερον ἀπὸ 20 λεπτά.

Διαβάτης τις ἐπλησίασε καὶ καταγοητευθεὶς ἐκ τῆς ὥραιότητος τῆς κ. δὲ Γούγκλα ἔστρεψε γύρω αὐτῆς.

Ἡ βαρωνίς ἔλαθε δύο δέσμες ρόδων, τὰ ἐπλήρωσεν, ἀφροῦ ἱκανῶς ἐχρονотρίβησεν ἀναζητοῦσα ἐν τῷ θυλακίῳ τῆς τὰ νομίσματα.

— Καὶ ἔπειτα, κυρία; ὑπέλαθεν ἡ Γερτρούδη.

Ὁ διαβάτης ἀπεμακρύνθη.

— Τίποτε φρόντιζε μόνον περὶ τοῦ πρίγκηπος.

Ἡ κ. δὲ Γούγκλα ἀπεμακρύνετο.

— Κυρία, εἶπε ταπεινῇ τῇ φωνῇ καὶ ἱκετευτικῶς ἡ ἀνθώπωλις.

Ἡ κ. δὲ Γούγκλα συνέσπασε τὰς ὀφρῦς:

— Τί τρέχει πάλιν; εἶπε.

— Κυρία, ἔλαθα μίαν ἐπιστολὴν ἀπὸ τὸν Γότλιβ καὶ εἶνε ἄρρωστος, μοῦ γράφει ὅτι ἐὰν μείνῃ ἀκόμη πολὺ εἰς Σπανδάου, θ' ἀποθάνῃ χωρὶς ἄλλο.

— Σοῦ ὑπόσχονται ὅτι θὰ φροντίσω δι' αὐτόν.

— ὦ! εὐχαριστῶ, κυρία, εἰσθε καλὴ!

Καὶ ἡ Γερτρούδη ἐπανελάθε τὸν δρόμον τῆς ἀρχίσασα πάλιν νὰ φωνάζῃ:

— Πάρετε ἄνθη, κύριοι καὶ κυρίαί. . . ποῖος θέλει καλὰ τριαντάφυλλα, ἡλιοτρόπια, ὥραια γαρύφαλα.

Ἡ κυρία δὲ Γούγκλα ἀπῆρχετο ἐκ τοῦ σταθμοῦ διὰ νεύματος ἐκράξεν ἕνα ἀμαξηλάτην.

— Εἰς τοῦ φωτογράφου Μερτάν, εἶπεν, ὁδὸς Εἰρήνης.

Ἡ ἀμαξία ἀπῆλθεν ἐν τάχει, μετὰ δέκα δὲ λεπτά ἡ νεαρὰ γυνὴ ἀνῆρχετο εἰς τὸν τέταρτον ὄροφον ὅπου ἦν ὁ φωτογράφος.

Ὁ πρόδομος ἦτο κενός, ἀλλ' εἰς τὸν ἦχον τοῦ κώδωνος ὑψηλός καὶ ξανθοπώγων ἀνὴρ ὅστις ἐβάπτιζεν εἰς ὄξεια τὴν φωτογραφικὴν πλάκα ἐχαιρέτισε μετὰ σπουδῆς προχωρήσας εἰς προὔπαντησιν τῆς γυναικός.

— Κάλ' ἡμέρα, Φράντς, τῷ εἶπεν ἡ κ. δὲ Γούγκλα τείνασα αὐτῷ τὴν χεῖρα.

Ὁ νεαρός φωτογράφος ἠρρυθρίασεν ἐκ χαρᾶς.

— ὦ! πόσον εἰσθε ὥραια, βαρωνίς! . . . ἀνέκραξεν.

Ἡ κ. δὲ Γούγκλα ἐνευσεν αὐτῷ διὰ τοῦ δακτύλου νὰ σιωπήσῃ.

— Δὲν εἶνε ἐδῶ ὁ κύριος; ἠρώτησε.

Ὁ Φράντς ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν.

— Ὅχι, εἶνε εἰς Ἀγγιὲν ἀνεχώρησεν ἑνωρίς. οὔτε κύριος ὑπάρχει, οὔτε πελάτης, εἶμαι μόνος· τί ἔχετε ὅμως κατὰ τοῦ κυρίου μου;

— Τίποτε, εἶμαι μόνον μαζί σου θυμωμένη, ἀγαπητέ μου Φράντς, μαζί σου· χαίρω δὲ ὅτι σ' εὕρισκω μόνον . . . θὰ συντομεύσω τὰς λεπτομερείας . . . καὶ ἐπειδὴ βιάζομαι πολὺ . . .

— Ἄ! βιάζεσθε . . .

— Ναί, διότι πρέπει ν' ἀναχωρήσῃς εἰς Ἀγγλίαν, σήμερον μάλιστα.

Ὁ Φράντς δὲν συνωφρυνόθη τὸ παράπαν, συνειθισμένος εἰς τὰς τοιαύτας ἀποστολάς.

— Νὰ γράψῃς γρήγορα πρὸς τὸν προϊστάμενόν σου ὅτι συγγενὴς τις ἠσθένησε . . . τέλος πάντων θὰ τὰ διορθώσῃς σύ.

— Ναί, βαρωνίς, θὰ τὰ διορθώσω μήπως δὲν εἶμαι εἰς τὰς διαταγὰς σου!

— Τὸ γνωρίζω, ναί, τὸ γνωρίζω! . . . Φράντς Μύλλερ, καὶ σὲ εὐγνωμονῶ πολὺ. Ἐχῆς κανένα ν' ἀφήσῃς ἐδῶ διὰ νὰ σὲ ἀντιπροσωπεύσῃ;

— Ναί, βαρωνίς, ἔχω πάντοτε ἕνα πρόχειρον.

— Ὅστε πηγαίνομεν καλὰ.

— Καὶ αἱ ὁδηγίαι μου;

— Εἶνε ἀπλούσταται. Θὰ ἀναχωρήσῃς τὸ ἑσπέρας διὰ Μπραϊτπορτ.

— Ὅπου ὑπάρχουν λουτρά, πλησίον τῆς Βεῦμεύθης;

— Μάλιστα . . . Φρόντισε νὰ λάβῃς μαζί σου δυνατὴν φωτογραφικὴν μηχανὴν καὶ ἅμα φάσῃς εἰς τὸ Μπραϊτπορτ ζήτησε ἕνα περίπτερον, ἀρκετὰ κομψόν, εἰς τὸ ὅποιον κατοικεῖ ἡ οἰκογένεια Σιωνάι . . . ἐνθυμήσου καλὰ τὸ ὄνομα· εἶνε ἕνας θεῖος, μία θεία, γελοῖα πρόσωπα, καὶ ἡ ἀνεψία, μία εὐμορφη κόρη, ἡ δεσποινὶς δὲ Κερμόρ, καὶ αὐτοὶ ἐξένισαν τὸν φίλον μας Θεόδωρον Μενδώ. Ἀλλ' αὐτὸς ὁ Θεόδωρος ἐφάνη ἀδέξιός, διατρέχει τώρα μεγάλους κινδύνους, διότι καταδιώκεται στενωτάτα ὑπὸ τῆς ἀγγλικῆς ἀστυνομίας.

Ὁ Φράντς Μύλλερ ἐπηρώτα διὰ τοῦ βλέμματος τὴν κυρίαν δὲ Γούγκα.

— Ἐφάνη ἀδελφίς, εἶπε μετὰ τόνου ἡ κ. δὲ Γούγκα, καὶ τοῦτο εἰμπορεῖ νὰ τὸ πάθῃ ὁ καθείς, ἀλλὰ γνωρίζεις καλὰ, ὡς καὶ ἐγώ, ἀγαπητέ μου Φράντς, ὅτι δὲν ἔχομεν δικαίωμα νὰ κλινώμεν πράγματα ἀνάποδα.

Ὁ Φράντς Μύλλερ ἤκουε πάντοτε τὴν κ. δὲ Γούγκα μὴ δυνάμενος ἀκόμη νὰ ἐννοήσῃ κατὰ τίναν τρόπον θὰ συνετέλει ἡ φωτογραφικὴ μηχανὴ εἰς λύτρωσιν τοῦ Θεοδώρου Μενδῶ.

— Βιάζεσαι πολύ, ἀγαπητέ μου Φράντς, τῷ εἶπεν ἡ βαρωνίς, ἐννοοῦσα διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τί ἤθελε νὰ εἶπῃ καὶ ἔχε ὀλίγην ὑπομονήν, σὲ παρακαλῶ. Ἐξακολουθῶ λοιπόν. Θὰ ὑπάγῃς νὰ κατοικήσῃς εἰς ξενοδοχεῖον, τὸ ὁποῖον εἶνε εἰς τὸ ἄλλο μέρος τοῦ δρόμου, ἀπέναντι εἰς τὸ περίπτερον· ἂν καὶ ὁ δρόμος εἶνε εὐρύτατος καὶ τὸ περίπτερον κῆπος παρὰ μερὸν, διότι εἶνε ἐντὸς τοῦ κήπου, μὲν ταῦτα θ' ἀνταποκρίνεσαι μετὰ τοῦ Θεοδώρου διὰ τῆς φωτογραφικῆς μηχανῆς σου· εἶνε εἰδοποιημένος, καὶ ἄμα ἰδῇ ὅτι ἐχαλαρώθῃ ἡ ἐπιτήρησις, θὰ σὲ εἰδοποιήσῃ, θὰ γράψῃ ἐπὶ φύλλου χάρτου μὲ μεγάλα γράμματα, σὺ θὰ φωτογραφήσῃς τὸ χαρτί ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον θὰ ἰδῇς εἰς τὸ παράθυρον, καὶ ἔπειτα μὲ ἄλλην μηχανὴν παριστῶσαν μεγάλα τὰ ἀντικείμενα θὰ ἔχῃς τὴν ἐπιστολήν, ἡ καλλίτερα τὴν ἀνακοίνωσιν τοῦ Θεοδώρου Μενδῶ. Ἐζήτησα μάλιστα τώρα δι' αὐτὸν ἐν διαβατήριον ἀπὸ τὸν Μπέντωφ, τὸ διαβατήριον αὐτὸ θὰ σταλῇ εἰς σέ, ἄμα δὲ τὸ λάβῃς καὶ ἄμα ὁ Μενδῶ σὲ εἰδοποιήσῃ ὅτι θὰ εἰμπορέσῃ νὰ διαβῇ νύκτα, χωρὶς νὰ ἐπιτηρῇται, θὰ ἔλθῃ νὰ σὲ εὕρῃ, θὰ τοῦ δώσῃς σὺ τὸ διαβατήριον καὶ θὰ ἐπιστρέψῃς καὶ οἱ δύο εἰς Παρισίους, φροντίζεις δὲ αὐτὴν τὴν φορὰν νὰ δείξῃς εἰς ὅλους ὅλας τὰς φωτογραφικὰς σου συσκευάς. Αὐτὸ τὸ μέσον εὕρηκα πρὸς ἀπαλλαγὴν τοῦ ἡμετέρου Θεοδώρου ἀπὸ τῆς ἀμηχανίας.

— Αὐτὸ εἶνε ἐξάκιστον, βαρωνίς, εἶνε πνευματικῶδες, σὰς ὁμολογῶ δὲ ὅτι δὲν ἐγνώριζα διόλου πῶς θὰ κατάντα ἡ ὁμιλίᾳ σας μὲ τὴν φωτογραφικὴν σας μηχανήν. Πολὺ πιθανὸν ὁ Μενδῶ νὰ μοῦ διαβιβάσῃ ὅτι θέλει.

— Λοιπὸν εἴμεθα σύμφωνοι.

— Ἐντελῶς, σὰς ἐνόησα καθ' ὅλα.

— Ὁ κόμης Μπέντωφ θὰ λάβῃ αὐτὸ τὸ ἐσπέρας τηλεγράφημά μου, τὸν εἰδοποιήσα χθὲς δι' ἐπιστολῆς, ὥστε θὰ εὕρῃς τὸ διαβατήριον ἑτοιμον ὅταν φθάσῃς ἐκεῖ· μετὰ τρεῖς δὲ ἡμέρας, τέσσαρας τὸ πολὺ, δύνασαι νὰ εἶσαι ὀπίσω εἰς Παρισίους. Σὲ ἀφίνω λοιπόν, καλὸ ταξεῖδι, καλὴν ἐπιτυχίαν καὶ καλὴν ἐντάμωσιν. Ἄς ἐπιτύχῃ ἡ ἐμπιστευτικὴ αὐτὴ ἐντολή, καὶ σὺ ὑπόσχομαι ὅτι ἐντὸς δύο ἐτῶν θὰ ἔχῃς φωτογραφεῖον εἰς τὴν ὁδὸν Γουλιέλμου, ἐν Βερολίνῳ μάλιστα.

— Ὁ Θεὸς νὰ σὰς ἀκούσῃ, βαρωνίς, ὁ Θεὸς νὰ σὰς ἀκούσῃ, ἀλλ' αὐτὸ θ' ἀργήσῃ ἀκόμη.

— Ἐχε ὑπομονήν.

Καὶ ταῦτα εἰπούσα ἡ κ. δὲ Γούγκα ἐξῆλθε τοῦ φωτογραφείου καὶ μετὰ μικρὸν ἀφικνεῖτο εἰς τὴν ὁδὸν Προνύ, εἰς τὴν οἰκίαν τῆς, ταύτοχρόνως μετὰ τῶν ἀποσκευῶν αὐτῆς.

Θὰ ὑπερβώμεν τετραήμερον χρονικὸν διάστημα μεταφέροντες τὸν ἀνχνώστην εἰς τοῦ βαρὸν Ἀγκερλακ, ὅστις κα-

τοικεῖ ὠραῖον μέγαρον ἐπὶ τῶν ὑψωμάτων τῆς ὁδοῦ Πιγᾶλ-λου.

Κατὰ τὴν δεκάτην ὥραν τῆς ἐσπέρας λεπτὴ καὶ πυκνὴ βροχὴ καθίστα ἐρήμους τὰς ὁδοὺς· ὠραία ἄμαξα ἐξευγμένη εἰς δύο ρωσικοὺς ἵππους ἀνήρχετο τὸ λιθόστρωτον τῆς ὁδοῦ Πιγᾶλλου, ἔστη δὲ πρὸ τῶν κιγκλίδων τοῦ μεγάρου Ἀγκερλακ, φωτιζομένου ὑπὸ δύο μεγάλων φανῶν προσηρμοσμένων ἐπὶ τῶν τοίχων, καὶ εἰς τὴν δυνατὴν φωνὴν τοῦ θεράποντος εἰπόντος τῷ ἀμαξηλάτῃ νὰ χωρήσῃ μέχρι τῆς θύρας, ἡ ἄμαξα διὰ μικρᾶς ἐπὶ τοῦ ἀμμουδῶς ἐδάφους καμπῆς ἐφθασε πρὸ ὠραίου περιστυλίου ἐκ λευκοῦ μαρμαροῦ μετὰ περιφράγματος ἐκ στιλπνοῦ καὶ ἐγγλύφου χάλυβος.

Ἄνω τοῦ περιστυλίου ἀνέμενεν ἀνὴρ· δὲν ἦτο ὁ ἰδιοκτήτης, τοῦ μεγάρου, ἀλλ' εἰς τῶν γνωστῶν ἡμῖν, ὁ ταγματάρχης Ἑρμαν Γούντερ.

— Ἐνδοξότατε, εἶπε γερμανιστὶ μετὰ χαιρετισμοῦ ἄκρον ἐμφαίνοντος σεβασμὸν, ὑποβάλλω ὑμῖν τὰ σέβη μου.

— Ὁμιλήσατε γαλλιστί, Γούντερ, ἀνταπήντησε δρυμῶς ὁ γέρον, ὃν ὁ ταγματάρχης ἐτίμησε διὰ τῆς προσηγορίας τοῦ «ἐνδοξότατου», ὁμιλήσατε γαλλιστί· γνωρίζετε ὅτι αὐταὶ εἶνε αἱ διαταγαί μου. . . περιττὸν κατὰ πάσαν στιγμὴν νὰ λέγωμεν τὴν ἐθνότητά μας εἰς τοὺς θεράποντας, οἱ ὅποιοι μᾶς ὑπηρετοῦν, μᾶς ἀκούουν καὶ μᾶς κατασκοπεύουν.

Ὁ ταγματάρχης Γούντερ προσεκλινάτο ἐτι μάλλον ἐδαφιαίως, ὁ δὲ γέρον διέβη τὸν πρόδρομον καὶ ἀνήρχετο τὴν κλίμακα ὡς ἄνθρωπος γνωρίζων πάσας τὰς διαιρέσεις.

Ἡ φυσιογνωμία αὐτοῦ ἐφωτίζετο ὑπὸ τῶν ἐν τῇ οἰκίᾳ πολυφῶτων, ἦν δ' ὡς εἶδομεν ὑψηλὸς καὶ λιγνός· ἂν καὶ ὑπερέβαινε τὸ ἐξηκοστὸν κατὰ τινὰς δεκάδας, ἐν τούτοις ἦτο ἰσχυρὸς κράσεως. Ἐπὶ τοῦ φαλακροῦ αὐτοῦ μετώπου ἐφαίνοντο λευκοὶ τινες βόστρυχοι· ἦν ἀγένειος μὲ ἐξυρισμένον πρόσωπον, τὴν δὲ προτομήν· εἶχεν ὁμοίαν μὲ ἀρπακτικὸν ὀρνέον, καὶ ὀφθαλμοὺς καθαρούς καὶ λάμποντας μετὰ τραχέων βλεφάρων.

— Ἐφθασεν ὁ αἰδέσιμος Φλήγ; ἥρωτησε τὸν ταγματάρχην.

— Ναί, ἐνδοξότατε.

— Ἐφοβούμεν μὴ ἡμποδίσθῃ εἰς τὰ βόρεια, διότι εὐρίσκεται εἰς ἐμπιστευτικὰς περιοδείας.

— Εἰδοποιήθη, ἐνδοξότατε.

Ὁ πρίγκηψ ἔστη ἐν μέσῳ τῆς κλίμακος.

— Καὶ ὁ εἰς Ἀγγλίαν ταξειδιώτης μας; ὑπέλαβεν ἡμιφώνως.

— Ἐνδοξότατε, ἀνταπήντησεν ὁ ταγματάρχης Γούντερ, θὰ ἐπέστρεψεν εἰς Παρισίους πρὸ μιᾶς ὥρας.

— Εἶσαι βέβαιος;

— Ναί, ἐνδοξότατε, ἐκτὸς μόνον ἐὰν ἐξετρεχιάσθῃ ἡ ἀμαξοστοιχία, διότι ἔλαβον κρυπτογραφικὸν τηλεγράφημα ἐκ Βουλόνης.

— Θαυμάσια.

Καὶ ὁ πρίγκηψ ἐξακολουθήσας τὴν ἀνάβασιν εὐρέθη ἐπὶ τοῦ ἐκ λευκοῦ μαρμαροῦ πλατυσκαλοῦ τοῦ πρώτου ὀρόφου.

Ὁ ταγματάρχης προσηγείτο ἀνείγων αὐτῷ τὰς διπλὰς θύρας.

Ἀπὸ τοῦ πρίγκηψ διήλθε μετὰ τοῦ ὁδηγοῦ σειρὰν δωματίων πλουσίως ηὔρεσιςμένων, ἐφθασαν εἰς μικρὰν αἴθυσαν, ἐν ᾗ εὕρισκετο ἀπλὴ στρογγυλὴ τράπεζα κεκαλυμμένη ὑπὸ πρασί-

νου τάπητος καὶ διαφόρων τετραδίων, μελανοδοχείων καὶ λοιπῶν περὶ αὐτὴν ὑπῆρχον τρεῖς ἄνδρες, ὧν ὁ εἷς ἐκ τῆς μακρᾶς ρεδιγκότας καὶ τοῦ λευκοῦ περιλαιμίου καὶ τοῦ πλατέος λαίμοδετου ἐφαίνετο ὅτι ἦν ὁ ἱερεὺς.

Ἡ κατέρυθρος ὑπὸ τῶν φλογώσεων μορφὴ τοῦ αἰδεσίμου Φλήγ ἦτο τεταραγμένη, πολὺ δὲ καὶ ἀτημέλητος κόμη περιέστεφε τὸ ἱκανῶς φαλακρὸν αὐτοῦ κρανίον.

Καὶ αὐτὸς προσεκλινάτο ἐδαφιαίως εἰς ἔνδειξιν δουλοπρεπεστάτης ταπεινότητος.

Δι' ὀλίγων θὰ περιγράψωμεν τὰ χαρακτηριστικὰ τῶν ἄλλων δύο.

Ὁ εἷς ἐξ αὐτῶν, νέος καὶ κομψός, στρατιωτικοῦ παραστήματος καὶ πῶς δύσκαμπτος, εἶνε ὁ συνταγματάρχης Ὁθων Χέγκελ, μεγάλας ἔχων σχέσεις ἐν τῇ παρισινῇ κοινωνίᾳ ἐπολιτογραφηθῆ Δανὸς καὶ ἐπειδὴ ὁ συνταγματάρχης κόμης εἶνε καλοκαμωμένος, ἐράσιμος, χαρίεις καὶ πλουσιώτατος, οὐδεὶς σκέπτεται νὰ τῷ διαμφισβητήσῃ τὴν νέαν ἰθαγένειαν αὐτοῦ.

Ἰδὼν ὁ κόμης Ὁθων ἐκείνον ὃν ὁ ταγματάρχης Ἑρμαν Γούντερ ὠνόμασεν ἐνδοξότατον, συνήνωσεν ἀμέσως ἐν εὐθυγραμμίᾳ τοὺς πόδας καὶ ἐχαιρέτισε διὰ ξηρᾶς κινήσεως τῆς κεφαλῆς, ἣν ἀφῆκεν ἐπὶ μικρὸν κεκλιμένην ἐπὶ τοῦστήθους.

— Καλὴ ἡμέρα, ἀγαπητέ μου συνταγματάρχα, εἶπεν ὁ πρίγκηψ τείνας φιλικῶς τὴν χεῖρα, ἐνῶ τὴν φιλοφροσύνην ταύτην καὶ τὴν ἐκτίμησιν δὲν ἔδειξε πρὸς τὸν ταγματάρχην Γούντερ.

Ἐν τῷ βάθει τῆς αἰθούσης φαίνεται δυσκόλως κινούμενον ὃν τι στρογγύλον, φέρον μύστακας καὶ πώγωνα μιζοπόλιον· εἰς τοὺς μικροὺς καὶ ἐξέχοντας ὀφθαλμοὺς φέρεי χρυσὰ διοπτρα, γρυπώσης δὲ ρίς ἐπικυροῖ ἐν τῇ γελοίᾳ ταύτῃ φυσιογνωμία τὸν ἱσραηλιτικὸν τοῦ χαρακτῆρα.

Εἶνε ὁ βαρῶνος Γόρφ γνωστός ἐν τε τῇ Τραπεζῇ καὶ τῷ Χρηματιστηρίῳ.

— Καλημέρα, Γόρφ, καλημέρα, ἀγαπητέ μου, εἶπεν ὁ πρίγκηψ, πολὺ καλὰ, ἡσυχάσατε.

Καὶ ὁ ἐνδοξότατος χαιρετίζει τὸν τραπεζίτην ὑψώσας δύο δακτύλους.

Ὁ βαρῶνος Γόρφ προστρίβει πυρετωδῶς τὰς χεῖρας καὶ ἐξακολουθεῖ τὰς ὑποκλίσεις τοῦ χωρὶς νὰ κατορθώσῃ τὴν παῦσιν αὐτῶν.

Ἐπὶ τέλους ὁ ἐνδοξότατος καθίζει ἐπὶ ἐδωλίου, ὅπερ προσήνεγκεν ὁ αἰδεσίμος Φλήγ, ὁ δὲ τραπεζίτης ἐπὶ ἀνακλιντροῦ, ὅπου κατώρθωσε νὰ εὕρῃ τὴν ἡσυχίαν καὶ ἀκίνησίαν του.

Μετὰ τινὰ κοινὰ καὶ τετριμμένα, ὁ πρίγκηψ ἔγερθεὶς καθίζει ἐν ἔρῳ τινί.

— Ποῖοι θεράποντες φρουροῦσιν εἰς τὸν ἀντιθαλαμὸν; ἡρώτησεν.

— Ὁ Κάρλ καὶ ὁ Δανιήλ.

— Καλὰ, εἶπεν ὁ ὑψηλότατος διὰ νεύματος τῆς κεφαλῆς, ἐδώκατε διαταγὴν νὰ μὴ ἀφῇσιν κανένα νὰ εἰσέλθῃ;

— Ναί, ἐνδοξότατε, ἀνταπήντησεν ὁ ταγματάρχης Γούντερ.

Ὁ πρίγκηψ δεικνύει τὴν ἐκ δεξιῶν ἔρῃν τῷ συνταγματάρχῃ κόμητι Ὁθωνι Χέγκελ καὶ τὴν ἐξ ἐναντίων τῷ ταγματάρχῃ Ἑρμαν Γούντερ, κατόπιν δὲ καθίζει μόνος τῶν ὁ βαρῶνος Γόρφ καὶ ὁ ἱερεὺς Φλήγ.

Δύο θέσεις μένουσι κεναί.

— Κύριοι, εἶπεν ὁ πρίγκηψ ἡμιφώνως, ἡ συνεδρίασις ἄρχειται!

Μετὰ σύντομον δὲ σιωπὴν ἐπαναλαμβάνει τὸν λόγον:

— Κύριοι, μολοντόι δύο ἐκ τῶν ἐνεργῶν τοῦ συμβουλίου μελῶν δὲν ἐφθασαν εἰσέτι, νομίζω ὅτι ὀφείλομεν ν' ἀρχίσωμεν.

Οἱ πάντες ἐπιδοκιμάζουσι.

— Συνεκλήθημεν δι' ἰδιαιτέρας δηλοποιήσεως εἰς ἑκτακτον συνεδρίασιν, διότι δὲν ὀφείλωμεν νὰ ἴδωμεν ἀλλήλους, κατὰ τὴν ἡμετέραν συνήθειαν, ἢ τὴν τελευταίαν πέμπτην τοῦ μηνός· μέχρι οὗ δὲ παρευρεθῶμεν ὅλοι, δυνάμεθα νὰ διεξαγάγωμεν τὰς τρεχούσας ὑποθέσεις, εἴτα δὲ θὰ ἔχωμεν πλέον ν' ἀσχοληθῶμεν μόνον περὶ τῆς γενησομένης ἡμῖν ἀνγκαιώσεως. Τὸν λόγον ἔχει ὁ αἰδεσίμος ἱερεὺς.

Ὁ διαμαρτυρούμενος ἱερεὺς ἐξήγαγε τοῦ σημειωματαρίου του μικρὸν χαρτὴν, ἐφ' οὗ ἦσαν γεγραμμένα διὰ μολυβδόκονδύλου δυσδιάκριτὰ τινὰ σημεῖα.

— Περιῆλθον ἐπὶ ἐξ ἐβδομάδας, καὶ τοῦτο μ' ἐστέρησε τῆς τιμῆς νὰ παραστῶ εἰς τὴν τελευταίαν ἡμῶν συνεδρίασιν καὶ νὰ εὕρεθῶ...

Ὁ πρίγκηψ ἐποίησε διὰ τῆς χειρὸς ἀπότομον κίνημα.

— Εἰς τὸ προκείμενον, κύριε Φλήγ, ἐνθυμούμεθα πολὺ καλὰ ὅτι δὲν σὰς εἶδομεν κατὰ τὰ τέλη τοῦ παρελθόντος μηνός καὶ ἐπομένως τὰ ρητορικὰ σχήματα ἀποβαίνουσιν ὅλως περιττά. Ἐμπρός.

Ὁ κύριος Φλήγ ἐφάνη μεγάλως δυσχερεσθηθεὶς· αἶφνης δ' ὡχρίασεν, ἐνῶ ἐν μέσῳ τῆς ὠχρότητος ἐκείνης παρήλλασεν ἡ ἐρυθρότης αὐτοῦ.

— Ἐνδοξότατε, εἶπε διὰ φωνῆς, ἥς ἡ συγκίνησις καὶ ἡ ὀργὴ καθίστων βραγχνὴν, ἐνόμισα ὅτι ἡδυνάμην νά...

Ὁ πρίγκηψ διεκοψεν αὐτὸν καὶ πάλιν.

— Καλὰ, καλὰ, ἐτελείωσε πλέον αὐτό... λυπεῖσαι πολὺ... τὸ ἐννοοῦμεν, ἔλα, εἰς τὸ προκείμενον.

Ὁ αἰδεσίμος Φλήγ ἠναγκάσθη νὰ ὑπακούσῃ.

— Ἐπὶ ἐξ ἐβδομάδας ἕκαμα διαλέξεις εἰς τὰ χωρία τῆς νήσου Ἐνδρέ, εἰς τὰ σιδηρουργεῖα καὶ συνεργεῖα τοῦ Ὁκεανοῦ καὶ εἰς τὰς ἐκβολὰς τοῦ ποταμοῦ, εἰς τὰ χωρία, τὰ ὅποια γειτνιαζοῦσι μὲ τὰ ἐν τῇ Μεσογείῳ ἐργαστάσια *Forges et Chantiers*, καὶ πανταχοῦ ἔτυχον θερμῆς ὑποδοχῆς. Οἱ ἐργάται προσῆλθον ἄθροισι, ἤκουσαν ἀπλήστως τὸν καλὸν λόγον καὶ ἡ ἐλαχίστη πρόφασις θ' ἀρκέσῃ πρὸς ἔκρηξιν ἀπεργίας. Ὁμιλήσα πρὸς τοὺς ἐργάτας περὶ τῶν δικαίων αὐτῶν, περὶ τῆς ἐκμεταλλεύσεως τῆς ὁποίας εἶνε θύματα, περὶ τῶν ἀγαθῶν τῆς ἐπαναστάσεως καὶ περὶ τῆς νέας ἐποχῆς, ἡ ὁποία βεβαίως θ' ἀνοιχθῇ ἐνώπιόν των.

Ὁ πρίγκηψ ἐγνωμάτευε διὰ τῆς κεφαλῆς.

— Ἰδοὺ τὸ θέμα μου, ἐξηκολούθησεν εἰπὼν ὁ κύριος Φλήγ, καὶ δύναμαι νὰ εἶπω ὅτι τὸ ἀνέπτυξα μετὰ τινος ἐπιτυχίας. Ἐντὸς ἐξ ἐβδομάδων ἕκαμα τεσσαράκοντα διαλέξεις... τὸ ἐσπέρως... διότι εἶχον ἄλλας ἀσχολίας τὴν ἡμέραν... Εἰς τὰ ἐργαστάσια, εἰς τὰ συνεργεῖα, ἀριθμοῦμεν τοῦλάχιστον δύο ὀπαδοὺς, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐκ τῶν ἐπιστατῶν, οἱ ὅποιοι σημαίνουν ἐπὶ τῶν συνεργατῶν των. Φυσικῶς ἐργάζονται εἰς διάδοσιν τῶν ἰδεῶν ἡμῶν καὶ φυλάττουσι τὴν καταλληλὸν στιγμήν.

— Πολὺ καλὰ, πολὺ καλὰ, εἶπε καὶ πάλιν ὁ πρίγκηψ, σὰς συγχαίρω, κύριε Φλήγ· τὰ ἡμέτερα ὄπλα, ἡ μεγάλη ἡ-

μῶν ἰσχύς ἐγκείται εἰς τὴν ἔκρηξιν τῆς ἐπικρατοσύνης, ἐν μέσῳ τῶν ἄλλων καὶ εἰς τὴν προφύλαξιν ἡμῶν ἀπ' αὐτῆς· νὰ μὴ τὸ λησμονῇτε αὐτό, κύριοι, νὰ μὴ τὸ λησμονῇτε ποτέ! Δὲν πολεμεῖ τις μόνον ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης, νικᾷ τις ἐν ἔθνει καταστρέφει τὴν βιομηχανίαν του, τὸ ἐμπόριόν του καλλίτερον, ἢ χύνει τὸ αἷμα τῶν στρατιωτῶν του, διὰ τὸν ἀπλούστατον αὐτὸν λόγον ὅτι χύνοντες τὸ ξένον αἷμα, χύνομεν ἡμᾶς καὶ τὸ ἰδικόν μας. Λοιπὸν ὁ ἡμέτερος πόλεμος, ὁ ἡμέτερος τρόπος τοῦ μάχεσθαι συνίσταται εἰς τὸ νὰ προσβάλλωμεν τὰς ζωτικὰς χώρας μιᾶς δυνάμεως... Ἐχετε ἄλλο τι νὰ προσθέσετε, αἰδέσιμε πάτερ;

— Τίποτε, ἐνδοξότατε, ἐκτός μόνον ὅτι ἔχω εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ κομιτάτου τὰ ὀνόματα τῶν πρακτόρων, τοὺς ὁποίους δυνάμεθα νὰ χρησιμοποιήσωμεν εἰς τὰ ἐργαστάσια, περὶ τῶν ὁποίων ἐπεχείρησα τὴν περιήγησίν μου. Εἶνε ὁμογενεῖς μας, ἰδικοὶ μας ἄνθρωποι, εἰς τοὺς ὁποίους δυνάμεθα κάλλιστα νὰ βασισθῶμεν· ἐξήλεγξα αὐτούς, δυνάμεθα δὲ κατὰ τὴν στιγμήν τῆς ἀπεργίας νὰ στείλωμεν εἰς ἕκαστον αὐτῶν χρήματα καὶ τὰ ποσὰ θὰ διανεμηθῶσι τακτικῶς. Ἐπέρανα τὴν ἐκθεσίν μου.

Ὁ Πρίγκηψ ἠνυχρίσθησε τῷ Φλήγ κατανεύσας.

— Καὶ σὲς, ταγματάρχᾳ; ἠρώτησε.

— Ἐγὼ ἔχω νὰ δώσω μόνον τὰς ἐκθέσεις περὶ τῶν ἐν Μελοκόβη ἀπεργιῶν. Τὰ ἀγγειοπλαστεῖα κατεστράφησαν, ἀλλ' ἐμάθετε βεβαίως ἐκ τῶν ἐφημερίδων τὰ γενόμενα, ἐνδοξότατε.

— Ἀσφαλῶς, ταγματάρχᾳ, ἀσφαλῶς, καὶ τὰ εἰς Κιελ ἐργαστάσια ἔλαβον ἤδη νέαν ὥθησιν. Συμφωνοῖαι ἐγένοντο ἤδη, ἕτεροι γίνονται καὶ ἄλλοι παρουσιάζονται... Βλέπετε, κύριοι, ὅτι καὶ εἰς αὐτὸ ἀκόμη τὸ συμβούλιον ὑψώθησαν φωναὶ κατὰ τῶν ἀπεργιῶν, τῶν ὁποίων διημφισβήτουν τὴν ὠφέλειαν. Ἐβεβαίουν ὅτι τὰ ἐν Μελοκόβη - Ρέτζη ἐργαστάσια δὲν εἶχον καμμίαν σημασίαν· βλέπετε δέ, σὲς ἀποδεικνύομεν ὅτι «δὲν ὑπάρχουσι περιφρονητέαι ποσότητες».

Καὶ ἡ Α. Ὑψηλότης ἐμειδίασεν ὀλίγον· ὁ δὲ βαρὼνος Γόρφ ἐκρούσε τὰς παχείας αὐτοῦ χεῖρας.

— Ἐξαίρετα, ἐξαίρετα! ἀνέκραξε, λαμπρά!

— Καὶ σὲς, βαρὼνε;

Ὁ βαρὼνος ἐκυψεν ὀλίγον καὶ ἐγένετο ἀφανὴς ὑπὸ τὴν τράπεζαν διὰ μεγάλης ὁμῶς θυσίας ἀνεφάνη καὶ ἐφέλλισέ τινα ἀκατανόητα. Εἶτα ἀφείλε τὸν λόγον ἐσημεῖον ἐκ μνήμης ἐπὶ χάρτου διὰ μολυβδοκονδύλου ἀριθμούς· καὶ οἱ ἀριθμοὶ οὗτοι ἦσαν εὐγλωττότατοι.

Ὁ βαρὼνος Γόρφ ἦν ὁ τραπέζίτης τῆς ἐταιρίας καὶ ὑπελόγιζε τὰ ἐν τῷ ταμείῳ χρεώγραφα.

Ἐκερδοσκοπῆσε κατὰ τὸν μῆνα ἐκεῖνον ἐπὶ τῶν μετοχῶν καὶ τῶν ὁμολογιῶν τῆς γαλλοαγγλικῆς Τραπεζίτης, ἐπὶ τῶν μετοχῶν σιδηροδρόμων τινῶν ἐν χρεωκοπίᾳ, ἐν καιρῷ δὲ εὐθέτῳ ἐπώλησεν, ἠγόρασεν, ἐπώλησεν αὐτίς καὶ αὐτίς ἠγόρασε, καὶ ἐν συντόμῳ ἤρπασε κέρδη ἐκ πεντήκοντα περίπου χιλιάδων φράγκων.

— Σὰς συγχαίρω, σὰς συγχαίρω, βαρὼνε, ὑπέλαθεν ὁ Πρίγκηψ· τὸ ταμείον δὲν εἶνε πλούσιον καὶ ἔχει ἀνάγκη νὰ εἶνε συνήθως πλῆρες.

Ὁ γέρω Γόρφ ἐγένετο ἐρυθρὸς καὶ προσέτριψε πυρετωδῶς τὰς χεῖρας.

— Καὶ σὲς, συνταγματάρχᾳ; ἐπανέλαθεν ὁ Πρίγκηψ.

— Ἐνδοξότατε, ἀνταπήτησεν ὁ κόμης Ὁθων, ὁ λοχαγὸς δὲ Κόρν συνελήφθη ἐν τῷ νομῷ Δούβης χαράττων τὰ σχέδια τῶν τελευταίων ὀχυρωμάτων· ἀλλὰ κατάρθωσε νὰ τὰ ρίψῃ εἰς ἄνθρωπον διερχόμενον πλησίον του καὶ μετὰ τεσσαράκοντα ὁκτὼ ὥρας ἀνέβη ἐλευθερός. Ἐχομεν δὲ καὶ τὰ σχέδια τῶν φρουρίων καὶ τῶν ὀχυρωμάτων τῆς Ἰούρας· οἱ ἀξιωματικοί, εἰς τοὺς ὁποίους ἀνετίθησαν αἱ ἀποστολαὶ αὐταὶ ἐπανήλθον χθὲς τὸ ἑσπέρας εἰς Παρισίους. Ἡ ἐργασία τῶν ἀπεσταλτῶν ἤδη, ὡς συνήθως, ὅχι ὁμῶς διὰ τοῦ ταχυδρομείου, ἀλλὰ δι' ἰδιαιτέρου ταχυδρόμου καὶ εἰς διπλοῦν.

Καὶ ἐνῷ ὁ κόμης Ὁθων ὠμίλει, ἡ Αὐτοῦ Ὑψηλότης ἐξεφραζε σημεῖα ἐπιδοκιμασίας.

— Ἐπὶ τέλους, ἐπανέλαθεν ὁ συνταγματάρχης, συμπληροῦται ὁ χάρτης τοῦ ἐπιτελείου τῶν δύο πρώτων ζωνῶν, ἔχομεν δὲ καὶ τὴν ἐκθεσιν τῶν τελευταίων πειραμάτων ἐν τῷ νηυστάθμῳ τῆς\*\*\*

— Πελοῦ καλὰ, προχωροῦμεν ἀπὸ τὸ καλὸν εἰς τὸ καλλίτερον, ἀλλ' ἤκουσα κρότον ἀμάξης καὶ ἤχον κώδωνος, εἶπεν ὁ Πρίγκηψ προσηλώσας τὸ οὖς, νομίζω δὲ ὅτι εἶνε ἐκ τῶν ἡμετέρων, οἱ βραδύναντες, διότι δὲν ἀναμένομεν τὸν Ἀγκερλακ, ὁ ὁποῖος ἔμεινεν εἰς τὸ κτήμα του· ἄλλως δὲ δὲν ἔχομεν καὶ ἀνάγκη αὐτοῦ, ἀρκεῖται νὰ μᾶς παρέχῃ τὴν οἰκίαν του διὰ τὰς συνελεύσεις μας... Ταγματάρχᾳ, ἦλθον, εἰμαι βέβαιος, λάβετε τὸν κόπον νὰ τοὺς ὑποδεχθῆτε.

Ὁ ταγματάρχης Ἐρμαν Γούντερ ἠγέρθη ἐν σπουδῇ καὶ ἐξελθὼν τοῦ δωματίου ἐπανήλθε μετὰ μικρὸν εἰσάγων τινὰ, ὅστις ἦτο ὁ Θεόδωρος Μενδῶ. Οὗτος, ἀφοῦ ὑπέβαλε τὰ σεβάσματα τοῦ τῷ Πρίγκηπι, ἐκάθησε πλησίον τῆς τραπέζης, ἐν μιᾷ τῶν κενῶν θέσεων, καὶ ἐν ὀλίγοις συντομώτατα ἀφηγήθη τὰς περιπετείας τοῦ ταξιδίου του, γνωστὰς ἤδη εἰς τὸν ἀναγνώστην.

— Καὶ κατάρθωσε ν' ἀναχωρήσῃς πότε; τὸν ἠρώτησεν ὁ Πρίγκηψ.

— Χθὲς τὸ ἑσπέρας, ἐνδοξότατε· εἶχον παρατηρήσει τὴν προτεραιάν ὅτι ἡ ἐπιτήρησις ἐχαλαροῦτο καὶ ἔγραψα ἐπὶ μεγάλῳ χάρτῳ, ὅπως εἰδοποιήσω τὸν Φράντς Μύλλερ, ὁ ὁποῖος ἐκάθητο πάντοτε εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον τῆς ὁδοῦ, ἐξήκοντα μέτρα μακρὰν, με φωτογραφικὴν μηχανήν. Τὸ φωτογραφικὸν δοκίμιον ἐπέτυχεν ἄριστα, ἀπὸ τῆς προτεραιᾶς εἶχεν εἰς χεῖρας τὸ δικατήριον, τὸ ὁποῖον τῷ ἔδωκεν ὁ κόμης Μπέντσοφ, τὸ δὲ ἑσπέρας ἀνεχωρήσαμεν χωρὶς νὰ μᾶς ἀνησυχήσουν.

— Εὖρες εἰς τὴν οἰκίαν σου εἰς Παρισίους πρόσκλησιν περὶ τῆς ἡμετέρας συνεδριάσεως;

— Ναί, ἐνδοξότατε.

— Γνωρίζεις τὸ αἷτιον τῆς συνεδριάσεως αὐτῆς;

— Νομίζω, ἐνδοξότατε, ἀλλ' ἐπιθυμῶ ν' ἀφήσω τὴν χάραν εἰς τὸν προκαλέσαντα αὐτὴν καὶ νὰ ἐκθέσῃ αὐτὸς ὁ ἴδιος τοὺς λόγους.

Ὁ Πρίγκηψ συνήνεσε διὰ κινήσεως τῆς κεφαλῆς, ταῦτο χρόνως δὲ ἠκούσθη καὶ πάλιν ὁ κώδων τῆς ἐξωτερικῆς θύρας.

— Νομίζω, ὑπέλαθεν ἡ Αὐτοῦ Ὑψηλότης, ὅτι δὲν θὰ περιμένωμεν πολὺ.

Ὁ ταγματάρχης Γούντερ ἠγέρθη καὶ πάλιν καὶ μετὰ μικρὸν εἰσῆγεν εἰς τὴν αἴθουσαν τῶν συνεδριάσεων τὴν βαρωνίδα Ἐρριέταν δὲ Γούγκα.

(Ἔσπεια συνέχεια).